

UZASADNIENIE

Kancelaria (...) Sp. z o.o. we W. wniosła pozew przeciwko A. T. o zapłatę kwoty 1969,72 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu (tj. 12.08.2019r.) do dnia zapłaty, tytułem zobowiązania z umowy pożyczki z dnia 10.09.2018r. nr (...), którą pozwana zawarła z (...) Sp. z o.o., poprzednikiem prawnym powoda. Powód nabył wierzytelność na podstawie umowy z dnia 23.01.2019r. Na kwotę dochodzoną pozvem składa się kwota 1500 zł, tytułem niespłaconej pożyczki, kwota 412,50 zł, tytułem prowizji za udzielenie pożyczki, oraz kwota 57,22 zł tytułem niespłaconego oprocentowania pożyczki. Powód wskazał, że pomimo wezwania do zapłaty, pozwana nie uregulowała swojego zobowiązania.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa, zarzuciła nieistnienie roszczenia powoda, brak wymagalności roszczenia, brak legitymacji czynnej. Podniosła, że strona powodowa nie przedstawiła żadnych dokumentów, na okoliczność zalegania pozwanej ze spłatą pożyczki, oraz, że w umowie przelewu wierzytelności nie wskazano spornej wierzytelności względem pozwanej.

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanej, strona powodowa podniosła, że - wbrew twierdzeniom pozwanej - do umowy przelewu wierzytelności powód dołączył załącznik tej umowy wskazujący, że nabył wierzytelność przysługującą pierwotnie pożyczkodawcy w stosunku do dłużnika. Załącznik został podpisany przez obie strony umowy. Załącznik zawiera takie dane jak: numer pożyczki, imię i nazwisko, adres, pesel, numer dowodu osobistego pożyczkobiorcy, a także kapitał, prowizję, odsetki, dokonane wpłaty i pozostałą kwotę do zapłaty. Na stronie 2 załącznika wskazane są dane pozwanej, co potwierdza, że umowa cesji obejmowała wierzytelność, przysługującą względem pozwanej. Jak zostało wskazane w § 4 ust. 2 umowy przelewu wierzytelności z dnia 23 stycznia 2019 r. P. (pierwotny wierzyciel) zobowiązał się do przekazania powodowi kompletu dokumentów, potwierdzających istnienie oraz wysokość wierzytelności. Powód podniósł, że przedłożył następujące dokumenty: umowę przelewu wierzytelności wraz z załącznikami, wydruk z profilu dłużnika, umowę pożyczki wraz z umową ramową i załącznikami, przedsądowe wezwanie do zapłaty wraz z zawiadomieniem o przelewie wierzytelności, a także potwierdzenie wpłaty kwoty pożyczki na konto pozwanej. Powód wskazał, że już sam fakt przedłożenia dokumentów, związanych z zawarciem umowy pożyczki, pomiędzy pożyczkodawcą a pozwaną, potwierdza, że doszło do skutecznego przejścia wierzytelności. Gdyby powodowi nie przysługiwała wierzytelność względem pozwanej, nie zostałyby też mu przekazane wszelka związana z zawarciem umowy pożyczki dokumentacja. Wskazał także, że pozwana została zawiadomiona o tym, że doszło do przelewu wierzytelności na rzecz powoda wezwaniem z dnia 11 lutego 2019 r., do którego to wezwania załączono zawiadomienie o przelewie oraz pełnomocnictwo do zawiadomienia o przelewie wierzytelności. Dokumenty zostały wysłane na adres, wskazany w zawartej umowie pożyczki, tj. ul. (...), (...)-(...) N.. Adres ten jest tożsamy z adresem, który pozwana wskazała w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym. Powód podniósł dalej, że umowa dotycząca pożyczki udzielonej przez spółkę (...) pozwanej została zawarta w oparciu o ustawę o świadczeniu usług drogą elektroniczną z dnia 18 lipca 2002 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 123). Postanowienie w § 6 ramowej umowy pożyczki określa zasady rejestracji pożyczkobiorcy celem złożenia wniosku o udzielenie pożyczki. W celu złożenia wniosku o udzielenie pożyczki i otrzymania pożyczki pożyczkobiorca jest zobligowany do zarejestrowania się na stronie internetowej oraz do utworzenia profilu klienta. Warunkiem udzielenia pożyczki jest posiadanie aktywnego profilu klienta w momencie składania wniosku. Zgodnie z § 6 ust. 6.3 samodzielna rejestracja pożyczkobiorcy na stronie internetowej następuje poprzez wypełnienie formularza internetowego, w którym pożyczkobiorca zobowiązany jest podać następujące dane: imię i nazwisko, numer PESEL, serię i numer dowodu osobistego, adres zameldowania, adres korespondencyjny, adres poczty elektronicznej, aktualny numer telefonu komórkowego oraz nazwę banku, z którego zamierza dokonać przelewu potwierdzającego rejestrację, określenie źródła uzyskiwanego dochodu i wskazanie pracodawcy. Pozwana dokonała powyższych czynności, rejestrując się na stronie internetowej. Powód podniósł, że do pisma procesowego z dnia 25.10.2019r. (doręczonego pozwanej w dniu 6.12.2019r.) przedłożył wypełniony przez pozwaną formularz internetowy. Powód powołał się na art. 77² kc, zgodnie z którym, do zachowania formy pisemnej czynności prawnej wystarcza złożenie oświadczenia

woli w postaci dokumentu, w sposób umożliwiający ustalenie osoby składającej oświadczenie. Zgodnie natomiast z przepisem art. 77³ kc, dokumentem jest nośnik informacji umożliwiający zapoznanie się z jej treścią. Powód wskazał dalej, że w niniejszej sprawie, pożyczkodawca w sposób czytelny i zrozumiały zawarł w umowie pożyczki nr (...) z dnia 10 września 2018 r. wszelkie koszty kredytu. W umowie pożyczki pozwana zobowiązała się do zapłaty na rzecz pożyczkodawcy kwoty 1.912,50 zł tytułem całkowitej zapłaty. Na kwotę zobowiązania składała się kwota udzielonej pożyczki w wysokości 1.500 złotych wraz z odsetkami, a także prowizja za udzielenie pożyczki w wysokości 412,50 zł. Kwota zobowiązania miała zostać spłacona w terminie do 10 października 2018 r. Do umowy pożyczki została dołączona także ramowa umowa pożyczki, która określa m.in. opłaty związane z nieterminową spłatą udzielonej pożyczki oraz inne koszty. Dopuszczalność zastrzeżenia należności prowizyjnych w umowie kredytu konsumenckiego wynika z przewidzianej w art. 353¹ kc zasady swobody umów i nie można z góry wyłączyć prawa stron do zamieszczenia tego rodzaju postanowień. Istotne jest, aby wszelkie prowizje nie powodowały nadmiernego obciążenia konsumenta pozaodsetkowymi kosztami zawarcia umowy, nieznajdującego uzasadnienia w wydatkach, poniesionych w związku z przygotowaniem tej umowy i jej realizacji oraz w pokryciu szacowanego nakładu pracy, wynikającego z oceny ryzyka niewykonania lub nienależytego wykonania umowy przez kredytobiorcę i konieczności dochodzenia roszczeń na drodze sądowej i egzekucyjnej, które nie mogą być rekompensowane wyłącznie zastrzeżeniem odsetek za opóźnienie. Maksymalna wysokość wspomnianych kosztów jest ustalana, stosownie do art. 36a ust. 1 cyt. ustawy, poprzez dodanie dwóch wartości: 25% całkowitej kwoty kredytu oraz 30% całkowitej kwoty kredytu obliczonej stosownie do długości okresu spłaty, przy czym wymieniona wartość 30% obowiązuje dla okresu jednego roku. W praktyce oznacza to, że pozaodsetkowe koszty kredytu nie mogą w skali roku przekroczyć 55% (25% + 30%), w skali 2 lat 85% (25% + 60%), a w każdym wypadku 100% całkowitej kwoty kredytu, stosownie do art. 36a ust. 2 u.k.k. W razie ustalenia przez kredytodawcę, na podstawie umowy o kredyt konsumencki, kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu przekraczającej wartości maksymalne wskazane w art. 36a ust. 1 i 2 u.k.k., konsument jest zobowiązany wyłącznie do zapłaty kwoty odpowiadającej rzeczonym wartościom maksymalnym (art. 36a ust. 3 u.k.k.).

Stan faktyczny:

W dniu 10.09.2018r. drogą elektroniczną, po dokonaniu rejestracji na stronie internetowej poprzez wypełnienie formularza internetowego, pozwana zawarła z (...) Sp. z o.o. w W. umowę pożyczki nr (...), w kwocie 1500 zł, zobowiązując się do zwrotu kwoty 1912,50 zł, w tym prowizji w kwocie 412,50 zł, w terminie do 10.10.2018r.

Dowód: umowa pożyczki (k-29-30), Ramowa umowa pożyczki (k-32 i nast.), potwierdzenie wpłaty kwoty pożyczki na konto pozwanej (k-58)

Na podstawie umowy z dnia 23.01.2019r. strona powodowa nabyła od (...) Sp. z o.o. w W. wierzytelność wobec pozwanej z tytułu w.w. umowy.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności (k-20 i nast.)

Pismem z dnia 11.02.2019r. strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 1969,72 zł z tytułu zobowiązania, wynikającego z powyższej umowy, w terminie 3 dni.

Dowód: wezwanie do zapłaty wraz z zawiadomieniem o przelewie wierzytelności (k-54-57).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Odpowiedzialność kontraktowa znajduje zastosowanie w stosunkach między wierzycielem i dłużnikiem, którzy są stronami określonego stosunku zobowiązaniowego (art. 471 kc). Dłużnik nie wykonuje zobowiązania, jeżeli przez swoje zachowanie nie doprowadzi do osiągnięcia przez wierzyciela określonej kontraktem korzyści. Ciężar dowodu istnienia przesłanek odpowiedzialności kontraktowej (tj. powstania szkody, w postaci uszczerbku majątkowego, spowodowanej niewykonaniem lub nienależycie wykonanym zobowiązaniem przez dłużnika, oraz istnienia związku

przyczynowego), w świetle art. 6 k.c., spoczywa na wierzycielu, jako osobie, która z tychże faktów wywodzi skutki prawne. Musi on zatem udowodnić istnienie ważnego zobowiązania o określonej treści, w stosunku do którego czyni dłużnikowi zarzuty jego naruszenia. W niniejszej sprawie powód udowodnił dochodzone roszczenie co do zasady i wysokości. Udowodnił, że strony łączyła w.w. umowa pożyczki, na podstawie której pozwana zaciągnęła zobowiązanie pieniężne, z którego nie wywiązała się należycie. Wyznaczony w umowie termin spłaty minął bezskutecznie. Powód wykazał także, że nabył przedmiotową wierzytelność od pożyczkodawcy na podstawie umowy przelewu wierzytelności. Zgodnie z art. 509 kc, wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), a wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Kwestionując w sprzecznie od nakazu zapłaty powództwo, pozwana nie zaprzeczyła zarazem, że zaciągnęła przedmiotowe zobowiązanie. Nie przedstawiła też dowodu zapłaty. W sytuacji bowiem, gdy zachowanie się dłużnika w wykonaniu zobowiązania ma polegać na daniu lub czynieniu, przeprowadzenie przez wierzyciela dowodu na fakt niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie jest niemożliwe, to na pewno jest bardzo utrudnione. Dlatego w takich sytuacjach przyjmuje się, że to dłużnik, broniąc się przed zarzutem niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, powinien przedstawić dowód spełnienia świadczenia (art. 462 – 463 kc). W rozpoznawanej sprawie, pozwana nie wykazała, że spełniła świadczenie zgodnie z zawartą umową, jak również nie wykazała, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności (art. 471 kc w zw. z art. 6 kc). Zarzuty zgłoszone w sprzecznie od nakazu zapłaty nie zasługiwały na uwzględnienie. Zaprezentowane w sprawie stanowisko powoda zasługiwało na uwzględnienie, a przedłożone przez niego dowody stanowiły dostateczną podstawę do wyprowadzenia ustaleń faktycznych, zgodnych z twierdzeniami pozwu. Pozwana zaś nie sformułowała żadnych konkretnych zarzutów przeciwko takiemu twierdzeniu, ograniczając swoje stanowisko procesowe do negowania żądania pozwu i nie wykazując żadnej inicjatywy dowodowej, uchylając się zarazem od oświadczenia, czy fakty, przedstawione przez powoda w pozwie, miały miejsce, w szczególności czy, w jakiej wysokości i kiedy dokonała spłaty pożyczki, od jakiej daty według niej pozostaje w opóźnieniu ze spłatą i jaka jest prawidłowa wysokość naliczonych odsetek, przy czym nie stawiała się także na wezwanie Sądu, uniemożliwiając przeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów w zw. z art. 353 § 1 kc, art. 354 § 1 kc, art. 471 kc, art. 481 § 1 i 2 kc, art. 482 § 1 kc, art. 720§1 kc, orzeczono, jak w pkt I wyroku.

Orzeczenie w pkt II oparto na przepisach art. 98 § 1 i 3 kpc. Pozwana, jako przegrywająca sprawę, powinna zwrócić powodowi koszty procesu, w skład których wchodzi: opłata sądowa od pozwu, wynagrodzenie pełnomocnika, będącego radcą prawnym, w stawce minimalnej, uzależnionej od wartości przedmiotu sporu, i opłata skarbową od pełnomocnictwa (30 zł + 900 zł + 17 zł).